

Коли Червона перемагає, вона залишається одна посеред поля бою.

Її волосся просякнуте кров'ю. Вона видихає пару в останню ніч цього присмертного світу.

«Було весело», — думає вона, але ця думка блякне в навколишній обстановці. Принаймні вона виконала свою роботу чисто. Піднялася нитками часу в минуле для того, щоб ніхто не залишився після цієї битви живим і не зіпсував майбутнє, заплановане її Управлінням. Майбутнє, у якому її Управління керує всім, у якому може існувати сама Червона. Вона прийшла сюди, аби зв'язати у вузол це пасмо ниток історії та закріпити розплавлені крайки.

Вона тримає тіло, яке колись було людиною, устроївши руки в нутрощі, стискаючи пальцями литий хребет. Відтак випускає труп із рук, й екзоскелет розбивається об камінь. Примітивна технологія. Древня. Бронза

проти збідненого урану. Вони не мали жодного шансу. Ось сенс існування Червоної.

Після здійснення місії настає велична й остаточна тиша. Броня та зброя Червоної загортаються в неї, як пелюстки троянди з настанням сутінок. Коли клапті псевдошкіри заживають, а програмований матеріал, з якого створено її одяг, відновлюється, Червона знову нагадує жінку.

Вона ходить полем бою, шукаючи, чи залишився хтось живий.

Вона перемогла, так, перемогла. Вона впевнена, що перемогла. Правда ж? Обидві армії лежать мертві. Дві великі імперії зіштовхнулися, як кораблі, розтрощивши одна одну на друзки. Саме для цього вона й прийшла сюди. З їхніх останків повстануть інші, більш придатні для планів її Управління. Але.

На полі був ще хтось — не примітивний, як ці застигли в часі трупи, якими встелено її шлях, а справжній гравець. Хтось із протилежного боку барикад.

Не кожен із її колег відчув би присутність супротивника. Червона змогла, бо працює одна й тому має терплячість та обережність. Вона готувалася до цієї сутички й подумки постійно моделювала її. Коли кораблі опинилися не там, де потрібно, коли рятувальні капсули не були запущені, хоч і мали бути, коли гармати вистрілили на тридцять секунд пізніше від запланованого, вона це все помічала.

Двічі — збіг. Тричі — уже дії ворога.

Але чому ж? Червона зробила все, що мусила. Війни сповнені причин та наслідків, розрахунків та дивних атрак-

торів, а тим паче війни в часі. Одне врятоване життя може вартувати супротивникові більше, ніж уся кров, яку пролила Червона за сьогодні. Утікачка стане правителькою або науковицею, або ж навіть гірше — поеткою. Або її дитина, або контрабандист, із котрим вона торгуватиме куртками в якомусь далекому космопорті. І всю цю кров буде пролито намарно.

Кажуть, що більше вбиваєш, то легше стає. Але для Червоної це не так. Її колеги не відчують тягаря, убивши когось, — або відчують, тільки краще це приховують.

Агенти Едем не опинилися б із Червоною в одному місці в той самий час, на них це не схоже. Діяти з тіні — ось їхній стиль. Але є здогад, хто б це міг бути. Червона знає її, хоч вони ніколи не бачилися. Кожен гравець має свій характерний стиль. Вона впізнає цю зухвалість та жагу ризикувати.

Червона може помилятися, але рідко.

Її суперниця отримала б безмірне задоволення від такого фокуса: обернути собі на користь усю цю величезну масу вбивств, які скоїла Червона для досягнення власної мети. Але недостатньо лише підозрювати. Вона повинна знайти якісь докази.

Ось вона і блукає цим полем перемоги, усіяним тілами, як цвинтар, та шукає паростки своєї поразки.

Поштовх проходить крізь ґрунт — це вже й не назвеш землею. Планета гине. Чути цвіркунів, поки що. Вони досі живі серед розбитих кораблів та понівечених тіл на цьому рельєфі, що починає розколюватися. Мох укриває сталь, наче пожираючи її, а фіолетові квіти ростуть із дул зброї, немов намагаючись зупинити кулі, закривши собою

отвори. Якби планета проіснувала ще досить довго, ліани, що проростають із трупних ротів, дали б ягоди.

Але ні, вона не проіснує, і ягід не буде.

На понівеченій війною землі переможниця знаходить лист.

Йому тут не місце. Усюди мають громадитися тіла й уламки кораблів, які колись снували серед зірок. Усюди повинні бути смерть, грязюка й кров — ознаки вдалого виконання операції. Над головою мусять розпадатися супутники, кораблі — горіти на орбіті.

А от чого не повинно бути, так це аркуша паперу кремового кольору, майже чистого, окрім одного речення красивим розтягнутим почерком: «Перед прочитанням спалити».

Червона любить відчувати емоції. Це ніби якийсь фетиш. Зараз вона відчуває страх. І нетерпіння.

Вона мала рацію.

Червона шукає тінь своєї мисливиці, своєї здобичі. Вона вслухається у звуки на різних частотах. Вона жадає контакту, жадає нової сутички — набагато цікавішої, ніж стояння на самоті серед усіх цих трупів та уламків із якимось повідомленням, що залишила її суперниця.

Очевидно, що це пастка.

Лози в'ються крізь очні западини, тягнуться повз розбиті ілюмінатори знищених кораблів. Часточки іржі падають, як сніг. Метал під тиском скрипить, аж ламається.

Це пастка. Отрута була б надто банальним рішенням, та Червона й не відчуває отруйного запаху. Можливо, якийсь ноовірус у самому повідомленні, аби затьмарити її розум, або загіпнотизувати її, або просто заплямувати

Червону в очах її Комендантки. Напевно, якщо вона прочитає цей лист, хтось запише її на відео й почне шантажувати, щоб зробити подвійним агентом. Вороги підступні. Навіть якщо це лише гамбіт на початку довгої партії, прочитавши повідомлення, Червона ризикуватиме розлютити Управління, яке могло б звинуватити її у зраді, якби агентка була менш відданою. А відданості їй не позичати. Розумним та обережним ходом було б просто піти. Але цей лист — кинута їй лицарська рукавиця, і Червона зобов'язана дізнатися.

Вона знаходить запальничку в кишені мертвого солдата. Вогонь відблискує в глибині її очей. Летять іскри, недогарки падають, і водночас вимальовуються літери тим самим красивим розтягнутим почерком.

Вуста Червоної змінюють форму: насмішка, розлюченість, оскал мисливиці.

Літери обпікають її пальці, як тільки починає вимальовуватися підпис. Недогарки спадають долу.

Червона йде — місію провалено, але водночас і виконано. Вона спускається плетивом часу додому, назад у виплетене й захищене її Управлінням майбутнє. Агентка не залишила жодних слідів, окрім попелу, руїн і мільйонів трупів.

Планета очікує свого кінця. Лози далі ростуть, стрибають цвіркуни — так, іще живі, але немає нікого, хто б міг це бачити, окрім черепів.

Дошові хмари загрозливо купчаться. У небі розквітає блискавка, і поле бою стає блідо-сірим. Гуркоче грім. Увечері знову буде дощ, він омие скло, яке було землею, — якщо планета до того доживе.

неспинного руху та нашої непорушної стійкості; не те щоб гра в го, радше в хрестики-нулики, бо результати вже визначені з першого ходу, який нескінченно повторюється, аж доки не робиться той хід, після якого постає іще безліч інших. Серед цього хаосу вони намагаються віднайти майбутнє, у якому існуватиме лише одна з організацій.

Але з'явилася ти — і моя нудьга зникла.

Відтоді кожен мій хід вимагав повної концентрації. Ти підняла рівень, і відтепер я повинна працювати на повну. Ти підсилила військову міць вашої Ланки й водночас надихнула мене.

Будь ласка, прийми всю картину, що ти бачиш навколо, як мою вдячність.

Мушу сказати, що отримую величезне задоволення від думки про те, як ти читаєш ці слова, охоплені язиками полум'я, і твої очі не здатні рухатися назад, вони не можуть утримати букви на сторінці; саме тому ти маєш всотувати їх, впускати їх до своєї пам'яті. Для того, щоб їх згадати, ти мусиш шукати мене у власних думках — я заплутаюся в них, як сонячні промені у воді. Щоб передати мої слова своєму ж начальству, тобі доведеться визнати, що я вже у твоїй голові й що ти стала ще однією жертвою цього нещасливого дня.

Ось так ми й переможемо.

Пишу тобі не лише заради хвастоців, ні. Хочу, аби ти знала, що я захоплена твоїми методами. Елегантність твоєї роботи прикрашає цю війну, і вона вже перестає бути марною. Між іншим, гідравліка у твоєму сферичному фланговому маневрі була справді вишуканою.

Сподіваюся, тебе втішить, що в наступній нашій перемозі над вами буде часточка тебе, оскільки наші комбайни оброблять цю новознайдену інформацію для боротьби проти вас.

Нехай щастить наступного разу, бувай.

З ніжністю

Блакитна